

by byla bývala docílena za nemovitosti, o něž jde, dne 1. ledna 1903, sdělil tehdejší hodnotu domu částkou 55.000 K, pozemků částkou 15.000 K, úhrnem 70.000 K. Jiné šetření o nabývací hodnotě, o níž se zcizitelka podrobně vyjádřila již v přiznání k dávce, konáno nebylo a ze spisů také nevychází na jevo, proč úřad vzal za hodnotu nabývací jen polovinu sumy uvedené v posudku městského úřadu.

Ve spisech není tedy podkladu pro úsudek, že obecná hodnota ke dni 1. ledna 1903 činila právě jen 35.000 K a jest úsudek ten i v rozporu se spisy.

Dle § 18 ř. dávk. má úřad vyměřovací, neshledá-li udání strany o hodnotě (v tomto případě již v přiznání k dávce učiněné) případným, oznámiti straně, jaké ocenění by bylo dle jeho mínění přiměřeno a určití straně lhůtu k podání námitek pod následky prekluse. Postupem tím má straně poskytnuta býti možnost plně hájiti svých zájmů již v řízení ukládacím a spolupůsobiti při zjišťování podkladu dávky, tedy brániti se proti hodnotě úřadem předpokládané konkrétními námitkami a důkazy. Aby tak strana s výsledkem učiniti mohla, jest však nutno, aby úřad straně sdělil netoliko výsledek svého vyšetření a ocenění, nýbrž aby straně sdělil i podklad, na kterém k výsledku tomu dospěl a umožnil tak straně kontrolovati správnost jeho a po případě vytykáti, v čem a proč je nesprávný. Názor ten vysloven byl již rálezem tohoto soudu ze dne 12. února 1919 č. 835 (Boh. č. 37).

Úřad vyměřovací sdělil sice straně své vlastní ocenění nemovitostí, opomenul však uvéstí podklad, na kterém k výsledku sdělenému dospěl.

Takovéto kusé sdělení nelze však pokládati za účinné a způsobilé přivoditi účinky preklusivní po smyslu § 18, odst. 4 ř. dávk.

Odporuje tudíž zákonu, když žal. úřad, opíraje se o domněle nastalou preklusi, nehleděl k námitce v odvolání, že ocenění úřadu postrádá podklad, že je nesprávné a libovolné, a potvrdil platební rozkaz, jímž byla dávka vyměřena na základě nabývací hodnoty určené způsobem nezákonným.

Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti jako zákonu odporující dle § 7 zák. o ss, aniž bylo možno zabývati se otázkou, jaká suma měla býti vzata za podklad pro určení hodnoty nabývací aneb jak měl býti získán potřebný podklad pro zodpovědění otázky té.

Č. 1102.

Š k o l s t v í: Ustanovení § 113 def. řádu škol. a vyuč. dává zemskému úřadu školnímu právo, aby i když při systemisaci místa, o jehož obsazení jde, bylo stanoveno něco jiného, stanovil pro určité obsazení bez zásadní změny systemisační listiny, pro jakou kompetenci má býti místo to vypsáno. — Obec není legitimována ke stížnosti proti takovémuto opatření úřadů školských.

(Nález ze dne 7. ledna 1922 č. 17.896/21.)

V ě c: Město Falknov proti ministerstvu školství a národní osvěty o obsazení vedoucího místa při dívčí škole občanské.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Zemská školní rada nařídila rozhodnutím z — podle § 113 def. řádu škol. a vyuč., aby uprázdněné místo ředitelské na dívčí občanské

a obecné škole ve F. bylo vzhledem k potřebám této školy a podle předpisu §§ 14 a 15 ř. šk. zák., dle kterého mají býti na samostatných dívčích školách pravidelně ustanovovány učitelky a jenom výmínečně učitelé, obsazováno jen ženskou silou učitelskou, a tudíž výlučně vypsáno jako místo ředitelky. Odvolání městského zastupitelstva ve F. bylo nař. rozhodnutím zamítnuto pro nedostatek legitimace, poněvadž určení kompetence pro místo při některé dívčí škole podle § 113 def. řádu škol. a vyuč. je vnitřním aktem úřadů školských.

Stížnost proti tomu městskou obcí F. podanou neshledal nss důvodnou.

St-lka opírá své právo k vedení stížnosti v podstatě o rozhodnutí zsr z —, kterým bylo nařízeno rozdělení chlapecké a dívčí školy občanské ve F. podle pohlaví a zároveň stanoveno, aby pro dívčí obecnou a občanskou školu tamtéž systemisováno bylo místo ředitelské. V nař. rozhodnutí zsr, týkajícím se vypsání uprázdněného místa ředitelského výlučně pro kompetenci ženskou, spatřuje st-lka jako jedna z vydržovatelů školy porušení svého práva tvrdíc, že má nárok na to, aby všechna zařízení obecních škol se týkající, tudíž i organizační ustanovení o systemisaci učitelských míst byla v platnosti ponechána a bez jejího souhlasu nebyla pozměněna.

Názor tento měl by oporu v zákoně, kdyby šlo o systemisování nového místa učitelského na škole ve F., spojené se zvýšením nákladu připadajícího na školní obec aneb o změnu organizace školy, podobný účinek proti obci jevíci.

V tomto případě však místo ředitelské na obecné a občanské škole dívčí bylo systemisováno již v roce 1895; vyslovila-li zsr výnosem z —, že toto uprázdněné systemisované místo má býti osazeno učitelskou silou ženskou a konkurs na ně má býti vypsán výhradně pro kompetenci ženskou, nebyla opatřením tím přivoděna změna původní systemisační listiny, a nebyly tím zvýšeny náklady obce F. na její školství obecné, což ostatně stížnost ani netvrdí.

Opatření toto je povahy čistě administrativní, vyvclané potřebami školy v ohledu pedagogickém, kteréžto potřeby v úvahu brátí a je zastávatí přísluší jedině a výlučně úřadům školním a to eventuálně i proti opačnému mínění obce.

Ustanovení § 113 řádu škol. a vyuč., kterého se zsr i žal. úřad ve svých rozhodnutích dovolávají, má rovněž na mysli jenom potřeby školy, které vzhledem k poměrům ve školní obci právě panujícím mohou býti v tom kterém období různé a dává tudíž předpis tento zemskému školnímu úřadu právo, aby i když při systemisaci místa, o jehož obsazení jde, bylo stanoveno něco jiného, pro určité obsazení bez zásadní změny systemisační listiny stanovil, pro jakou kompetenci má místo to býti vypsáno.

Vycházeje z těchto úvah nemohl nss shledati, že by odmítnutím legitimace obce k vedení stížnosti proti zmíněnému rozhodnutí zsr bylo nějaké subjektivní právo st-lčino porušeno a bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 1103.

Samospráva zemská (Morava). * Od účinnosti zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 280 sb. z. a n. t. j. od 3. května 1920 není zemský